XXI. évf. 1934 január 1. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpzt. számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

SZERKESZTI: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL és NÉMETH KÁROLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4.

Felelős kiadó: DRENYOVSZKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 15., II emelet 25.

Maradj a Krisztusban!

„Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.“ János 15, 5.

„Bizzatok, én meggyőztem a világot.“ Ezekkel a szavakkal bátorította az Úr Jézus a tanítványait életének utolsó éjszakáján, mielőtt főpapi imádságában Istenhez, az Atyához fordult volna. Ez a bátorítás egy befejezett ténynek, Jézus életmuukája egyik nagy eredményének a kinyilatkoztatása volt. Jézus földi életének egyik értékes gyümölcse, hogy a világot, a világban és a világ által működő és élő bűnt, gonoszt legyőzte.

Miben nyilvánul ez a győzelem? Mi haszna van belőle a hívőnek? Miféle következtetéseket kell levonnunk ebből a győzelemből viselkedésünkre, célkitűzéseinkre, munkamódszerünkre?

Keresztyén emberek beszélgetését, tervezgetését hallgatva és keresztyén könyveket olvasva, néha szinte az a gondolatunk támadhat, hogy a keresztyénség vagy megfeledkezett Jézusnak eme kijelentéséről, vagy nem meri igazán elhinni, hogy Jézus a világot legyőzte. Hiába, a világ még mindig nagy hatalmasság. A gonosznak az ereje mintha töretlen volna. Mintha a valódi, az ú. n. hétköznapi élet naponta rácáfolna Jézus állítására. És mi már most azt gondoljuk, hogy a világ legyőzésének a munkája, verítéke és dicsősége reánk várakozik. Azt gondoljuk, hogy a missziói munkának a célja az, amiről Jézus azt mondja, hogy ő már befejezte. Hogy a missziói munka fogja a világot legyőzni. Ezzel a gondolattal akarunk a missziói munkába lendületet, hősiességet, áldozatkészséget, ihletést, kedvet vinni. De — magunkat csaljuk meg. Mert ezzel a gondolattal csak az önérzetünket dédelgetjük, pedig a missziói munkához alázatosság kell. Ezzel a gondolattal csak a hiuságunkat legyezgetjük, pedig a missziói munkához komoly és igaz önismeret kell. Ezzel a gondolattal a való helyzetet eltorzítjuk, pedig a missziói munkához a Krisztus élete által előállott világhelyzetnek és világképnek szabatos ismerete kell.

Krisztus a világot legyőzte. Legyőzte önmagában, legyőzte híveiben és legyőzte az ördögben. Ennek a győzelemnek bizonyítéka a Szentlélek és a Krisztus egyháza. A Krisztus győzelmét első sorban nem abban ismerjük fel, hogy milyen a világ, hanem abban, hogy milyenek azok az emberek, akik a Szentlélek által újjászülettek, megszentelődtek, az igazság ismeretére, a lelki világ-

gosságra eljutottak. A legyőzött ördögnek ravasz fogása az, hogy elakarja terelni a figyelmünket a dicsőséggel megkoronázott Krisztus és a Krisztusban újjászületett emberekről, s viszont folyton folyvást a saját vert hadaira mutat rá, amelyek legyőzetve futnak s ezt az őrült futást mint diadalmenetet tünteti fel. A bűn nem uralkodik, mióta a Krisztus urrá lett; a bűn haldoklik, vonaglik a világban. Az, ami a bűn uralmának tünik fel, tulajdonképen a bűn szakadatlan bukása és veresége. A bűnben nincs megmaradó élet. Ha van valami ebben a világban, ami a szemlélőt megdöbbenti és irtózattal tölti el, úgy éppen az, hogy milyen borzalmasan tehetetlen a világ. És éppen az utolsó évtizedek mutatják igen határozottan a látszólag olyan agyafurt, élelmes, leleményes világnak a szörnyű tehetetlenségét. Mintha az Úr Isten az események és eseménytelenségek egész sorozatával akarná kétségbevonhatatlanul és cáfolhatatlanul megmutatni, hogy Krisztus a világot legyőzte s a világ tehetetlen. Rendelkezésére bocsátja a világnak a teremtmények új meg új erőforrásait, gazdagságát s bemutatja, hogy a legyőzött világ mindamellett milyen koldusszegény és milyen nyomorult.

Aki a Krisztus győzelméről megakar bizonyosodni, az ne a világot nézze. Az nézze a Krisztust és azokat, akik a Krisztuséi. A döntő győzelmet nem annyira a legyőzöttek nyomorúsága, mint inkább a győzőknek az élete mutatja. Jézus hangoztatja, hogy az övéi nála nélkül semmit sem cselekedhetnek. Sőt ennél többet is mond. Azt mondja, hogy az övéinek ebben a világban nyomorúságuk lesz. Ezen a nyomorúságon rendszerint az üldöztetéseket értjük. Ez is hozzátartozik. A szorongattatás, a nyomás, a korlátozottság. De mindezeknél keserűbb nyomorúsága a Krisztus híveinek a világ elvettetett állapota.

S ez a keserű nyomorúság a missziói munkának a leghatásosabb indítéka abban az esetben, ha nem válik megáporodott cinizmussá, vagy önző közönnyé, hanem át- meg áthatja a megalázkodó és szolgáló könyörület és szeretet. Ha valaki a Krisztusban van és a Krisztusban marad, nem ütközik meg azon, hogy őneki ebben a világban egyénileg nyomorúsága van. Ez természetes. Az emberek százmillióinak nyomorúsága van. Ellenkezőleg: aki a Krisztusban marad, nem szünik meg csodálkozni azon, hogy nyomorúságos élete mégis mennyi gyümölcsöt terem. Naponként megújuló talány és titok, hogy ebben a sivatagban élni, munkálkodni, gyümölcsözni bír. Avagy nem csodálatos-e, hogy lehetséges imádkozó, hálaadó, Istent dicsőítő, bizonyságtevő életet élned ebben a világban? Nem bámulatos-e, hogy találunk szíveket, amelyek együtt dobognak a mi szívünkkel; akadunk lelkekre, akik egyek a mi lelkünkkel; hogy van a hívőknek egy megáldott közössége itt a földön?

Ez a missziói munkával együtt járó öröm: a gyümölcs és a közösség. A gyümölcs mint Isten áldás és a közösség, mint Isten ajándéka. Oh ne gondold, hogy a missziói munka csupán az, amikor elmégy misszionáriusnak, vagy mikor adakozol a misszióra és imádkozol a misszióért. A missziói munkád azzal kezdődik, hogy te költözöl bele a Krisztusba. A többi már Krisztus munkája.

Ez a missziói munkának a nyitja: beköltözni, beleélni magunkat a Krisztusba és megmaradni a Krisztusban. Jól gondold meg kedves olvasóm! Teljes képtelenség a Krisztus nélkül, a Krisztusban maradás nélkül missziót folytatni. Mindaz, ami a Krisztus nélkül is történhetik a misszióban, magának Krisztusnak a szavai szerint: semmi. A missziót Krisztus akarja és Ő végzi. A misszió munkásai a gyümölcsöket termik. De a buzaszemnek a földben meg kell halnia, hogy gyümölcsöt teremhessen. Neked el kell temetkezned a Krisztusba, hogy teremhess, hogy misszionálhass. Más képpel élve: a Krisztus testének tagjává kell válnod, hogy misszionálhass. Kívülről nem, csakis belülről lehet a Krisztus földi testét, az anyaszentegyházat építeni. Ide élő kövek szükségesek, amelyek beleilleszkednek az épület falába s nem ugrálnak hol ki, hol be.

Szeretnéd tehát kedves olvasóm, hogy a misszió ügye evangélikus egyházunkban virágozzék? Szeretnéd, ha mi is tudnánk kiküldeni misszionáriust? Szeretnél a missziónak barátokat toborozni a gyülekezetedben, a családodban, az iskoládban? És szeretnéd tudni, hogy mit kellene hát tenned, hogyan kellene elkezdened, mit szólj, hogyan beszélj? Ime: egy a szükséges dolog, csak és csupán egy: maradj a Krisztusban. Csodákat fogsz tapasztalni, ha a Krisztusban maradsz. Megtapasztalod, hogy a Krisztus él, dolgozik, toboroz. Megnyilnak a szemeid s meglátod, hogy a missziónak vannak barátai, s ezeket a Krisztus megismerteti veled s téged megismertet velük. Nem kell teneked a világot legyőznöd. A Krisztus legyőzte. Nem szükséges magadra aggatnod a gyümölcsöket, megtermed a gyümölcsöket. De: maradj a Krisztusban. Erre legyen gondod.

Pál apostolnak van egy hatalmas intelme az efézusi presbiterekhez. Bucsuzóban mondja nekik: „Viseljetek gondot magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.“ Ime, a keresztyénség legnagyobb misszionáriusa, Pál apostol, azt írja, hogy a nyáját Isten szerezte a tulajdon vérével. A presbiterek tiszte csupán az, hogy gondját viseljék önmaguknak és a nyájnak. A Krisztus nyája megvan. Azt Krisztus szerezte meg, itthon is, Afrikában is, a te házadban is, a te gyülekezetedben is. Ezt a nyájat neked sem szerezned, sem keresned nem kell. A Szentlélek sem hiányzik. A keresztséggel megkaptad a Szentlelket. Viselj gondot magadra: maradj a Krisztusban. És viselj gondot a nyájra: Krisztus meggyőzte a világot, az egész világ az ő nyája. A szomszédod, a barátod, a pogányok, a hinduk, a zsidók, a mohamedánok: mind a Krisztus nyája. Mindet megszerezte a vérével. Sajnos, amíg nem vagyunk a Krisztusban, addig nem jövünk rá, hogy a nyáj gondviselésével számadás terhe alatt megbizattunk. Krisztusnak sok népe van a te faludban, a te városodban is. Minden lakosa az övé. Maradj a Krisztusban. Ez a megmaradás a titka a missziói tevékenységnek.

A missziói munka egy nagy elcsendesülésnek, egy mélységes elmerülésnek, a Krisztusban való megbékéltségnek a kisugározása a világba.

Missziói negyedóra.

Kedves gyermekek, megtartjuk a missziói negyedórát. Először énekeljük a Dunántúli énekeskönyvből a 457. ének 1. versét arra a dallamra: Teljes minden éltemben: Lelkem, vigyázz serényen, Buzgón fohászkodjál, Hogy a síkos ösvényen Meg ne csuszamodjál. Amely szív Jól nem vív, Bűnnek lesz szolgája És Sátán prédája. — Imádkozzunk: Mennyei Atyánk! Egyszülött szent Fiad azt mondta, hogy Ő az ajtó, melyen át mi az igazi életre bemehetünk. Szent Fiad nevében könyörgünk, küldd el hozzánk munkásaidat, angyalaidat, szolgáidat, hogy tereljenek bennünket az Ajtó elé s adják ránk a ruhát, mellyel bemehetünk a tiszta és szent életre. Könyörülj rajtunk jóságos Isten, igen gyámoltalanok vagyunk a Te segítséged nélkül. Igazság Lelke jöjj! Ámen.

Most elmondok egy történetet:

Egy gazdaember nemcsak parancsolt a munkásainak, hanem velük együtt dolgozott is a gazdaságban. Így jól megismerte a cselédjeit és szolgáit. Tudta mindegyikről, hogy szivesen dolgozik-e, vagy csak muszájból. Tudta, hogy melyik viseli jól magát becsületből és melyik jó csak gyávaságból. Azt is tudta, hogy melyik cselédje maradna meg jónak akkor is, ha egyszerre gazdag, pénzes ember lenne belőle. Sejtette a gazda, hogy melyik szolgája tudna zúgolódás nélkül, megnyugvással éhenhalni, ha egyszer munka és kereset nélkül maradna és melyik szeretne gyijkoló késsel vagy gyújtogató zsarátnokkal az inségesek forradalmi förgetegében legelől rohanni. Ez a gazdaember minden cselédjének és szolgájának megengedte, hogy a lakásába bármikor bemehessenek. Hogy pedig be merjenek jönni, azért mindig barátságosan beszélt a szolgáival és még akkor sem szólt hozzájuk haragosan, indulatosan, ha valami nagy kárt s gonoszságot tettek.

Ez a gazdaember egyszer megakarta tudni, hogy a szolgái közül melyik szereti őt igazán. Mit gondoltok, hogyan tudta meg ezt?

Utra kerekedett és csak annyit mondott a szolgáinak: Számadásra megyek a vidéki majorokba. Ebből a szolgák csak annyit tudhattak meg, hogy majd több nap mulva jön meg a gazda. Míg távol volt a gazda, esténkint a szolgák latolgatni kezdtek: Várjak az uramra, vagy ne? Ma sokat dolgoztam, most fáradtan, álmosan virrasszak-e, vagy lefeküdjem? Az uram szeretné, ha egyszerre beszámolnék neki a munkámról, mihelyt ő megérkezik, de az éjjel az alvás és nyugvás ideje, hogyan dolgozzam holnap, ha nem gyűjtök erőt az éjjel? Persze hogy örülne az uram, ha éjfél után is bármely percben kaput tárnék neki, de kívánhatja e tőlem, hogy várjak, mikor nem is biztos, hogy ezen az éjjelen megjön? Mindegyik szolga tudta, hogy semmi baj sem lesz abból, ha ő lefekszik, mert a gazda ellátja magamagát, bármikor jön meg és nem is tesz majd szemrehányást senkinek, ha mindenki horkol is a házban, mikor ő megérkezik. Mégis a legtöbb szolga érezte, hogy virrasztania és várnia kellene, mert ezzel — örömöt szerezne az urának. Az ötödik éjjelen már csak kevesen érték meg ébren az éjfélt. A hiábavaló várást megunták, lefeküdtek. — Megéri várni, csak azért, mert jólesnék a fogadtatás az urunknak? — mondja az egyik. — Talán nem jön meg még ez éjjel, holnap tán nem leszek ilyen álmos — mondja a másik.

Azon a napon, mikor a gazda a nagy számadó körutazásról hazaérkezett, már csak ketten virrasztottak a szolgák közül: az öreg István bácsi és a piros képű, fürge kezű, fiatal Bence. Éjfél után az öreg felugrott a padkáról, zsebrevágta a pipáját és azt mondta, hiszed-e öcsém, hogy az éjjel megjön a gazdánk? Hiszem, feleli Bence s azzal elkezdtek sürögni-forogni, mintha világos nappal lett volna. Söpörtek, súroltak, poroltak, rakodtak, igazgattak, szellőztettek, helyreállítottak mindent, de még sütöttek, főztek is és bort is fejtettek a pincében. Két óra tájban már az udvart és a ház elejét söpörték Később a pecsenyét és fánkot tálalták, friss tiszta ágyat vetettek, aztán pihentek és vártak. Három órakor kimentek a csillagok alá és akkor, — halk kocsizörgést hallottak a távolból. — Mikor megérkezett a gazda, örömében szólni sem tudott, mert lovai megállás nélkül kanyarodtak be a kitárt kapun.

A gazda most már bizonyosan tudta, hogy István és Bence nemcsak szolgái, hanem igazi segítő társai: az ő jó barátai, szerető édes testvérei, ezért álltak ki a próbát, ezért tudtak kitartással virrasztani. Örömében a gazda felövezte magát köténnyel, kinyitotta a nagy almáriomot, asztal mellé ültette Istvánt és Bencét és maga vendégelte, maga szolgálta ki őket olyan ételekkel és italokkal, amelyekkel legjobb barátait szokta megkínálni örömnapokon.

Mondjátok utánam és otthon is olvassátok el, amit Megváltó Urunk tanított a türelmes várásról és a virrasztásról, megtaláljátok Lukács evangéliuma 12. részében a 37. versben: Boldogok azok a szolgák, akiket az Úr, mikor megérkezik, vigyázva talál. Bizony mondom nektek, «fel fogja övezni magát, asztalhoz telepíti őket és előjőve, szolgálni fog nekik.

Kedves gyermekek, elmondjuk most buzgón a Miatyánkot!

Otthon napról napra kérjétek a jó Istent, hogy az egész 1934. évben úgy éljünk, mint a virrasztó szolgák. Ha erre segítséget nyerünk, akkor egész életünk világító, melegítő, példaadó, gyarapodó élet lesz. Mindig kedvesebbek leszünk Isten és emberek előtt. Úgy is mondhatjuk, hogy életünk misszionáló életmód lesz, mert az istenfélő embereket a környezetük Isten küldöttnek tartja és példájukat önkéntelenül követik az emberek. És ha serényen dolgozunk, mint István és Bence, akkor a misszió javára mindig tudunk majd adakozni is.

Énekeljük most azt az éneket: „Fel barátim!" Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt! Bátran, bátran! Segedelme diadalmat ad! Bizzatok, mert Jézus eljön, Ő a fővezér! Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemért!

Alakítsunk Missziói Gyermekszövetségeket!

Ez év febr. 2-án lesz 25 éve, hogy Misszióegyesületünk Pozsonyban megalakult. A jubileumot a hálaadáson és konferencián kívül bizonyos alkotásokkal is szeretnénk megünnepelni. Ezek közt van a Missziói Gyermekszövetség kezdeményezése, amelyet Belák Sándor tokaji lelkész alábbi előterjesztése nyomán vett fel programmjába egyesületünk.

„A Magyarhoni Ág. H. Ev. Misszióegyesület átérezve azon bibliai igék igazságát: „A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget:" — szükségét látja annak, hogy ev. egyházunk munkájában nemcsak a felnőtt egyháztagok, hanem a gyermekek is bevonassanak, mert Jézus, a Misszió Ura, ebben a szent munkában gyermekszívek imádságaira és szeretetadományaira is számít és igényt tart. Kívánatosnak és szükségesnek tartja ezért ev. missziói gyermekszövetségek alakítását az országos Misszióegyesület keretén belül. Ezen gyermekszövetségekben a gyermekek a misszió munkájáról többet hallanak, érte hűségesen imádkoznak és hetenként 2, vagy 10 fillért adnak. Az így begyülő összeg felerészben szolgálhatná egy a gyermekek által eltartott misszionárius költségeit, felerészben pedig, ha a külmissziói célt már elértük, egy-egy árva, vagy nyomorék-gyermek eltartását is. Ekként a külmisszióra való nevelés egyben az itthoni szeretetmunkák kiépítését és a gyermekeknek ezekkel szemben való felelősségápolását is munkálná."

Egyetemes gyülésünk a gyermekszövetség alakítására irányuló mozgalmunkat örömmel üdvözölte, úgyhogy most már semmi akadálya sincs annak, hogy egyesületünk lelkész- és tanító-tagjai a gyermekszövetségeket megkezdhessék. Itt sem gondolunk tömegmunkára, hanem csupán azokra a helyekre, ahol a szívek már készek s a gyermekek is boldogan várják a munka megindulását. Nagy segítséget remélünk ehhez most meginduló új gyermeklapunk: a Kis Harangszóban, amely külmissziói rovata utján igyekszik hozzáférkőzni ilyen irányban is gyermekeink szívéhez. Azért, aki igazán szívén hordja az Isten országa ügyét, akinek nagyon fáj az, hogy nekünk magyar evangélikusoknak még mindig nincsen kiküldöttünk a misszió nagy munkamezején s akinek van alkalma a gyermekek közt munkálkodni, akárcsak úgy, mint egyszerű vasárnapi iskolai tanító, — ne késlekedjék, hanem Isten szent Lelkének vezetését kérve fogjon hozzá a munkához.

Igen kedves volna, ha már a febr. 2.-i jubileumra több helyről jelenthetnénk gyermekszövetségek megalakulását, úgyhogy egyik jubilenmi alkotásunk már a jubileumi ünnepre némileg testet ölthetne.

A szövetség megalakításánál nem a létszám nagysága, sem a szervezkedés külső formája a fontos, hanem a misszió ügyéért lángra lobbanó szív és kitartó szolgálat. Esetleges felvilágosítással szívesen szolgálunk. Viszont köszönettel fogadunk a munka kiépítésére vonatkozó jó gondolatokat is. E tárgyban, valamint a februári jubileumra már megindítani tervezett gyermekszövetségek bejelentése tárgyában szíves megkereséseket kér a szervezéssel megbizott Belák Sándor lelkész, Tokaj és Gáncs Aladár titkár, Bpest, Hermina ut 35/d. — *118. Zsolt. 25-26.*

„Uram, nagy a munkatér;

tengernyi szív epedez még tudva és tudatlanul Utánad. Küldj hozzájuk buzgó munkásokat! Engedd, hogy más fegyverrel soha se küzdjünk, más eszközzel soha se munkálkodjunk, mint a szent evangéliommal. Engedd tapasztalni a Te hatalmadat, a Te áldásodat, hogy Téged, egyedül Téged dicsőítsen munkánk kezdete, folytatása és vége, Szent Fiad, az Úr Jézus Krisztus érdeméért. Amen. (Prőhle Henrik pozsonyi lelkész imájából Missziói egyesületünk alakulásakor, 1909. febr. 2-án végzett igehirdetés után.)

Egyéni, családi, iskolai, templomi imádkozásaink alkalmából gondoljunk a külmisszióra!

Adjunk hálát!

1. Az új kegyelmi évért, hogy vele Misszió egyesületünk pályafutásának negyedszázados mértföldkövéhez juttatott az Úr.

2. Hogy a jubileumi év új felelősségre ébresztheti egyházunkat a misszió iránt, amelyre azért is szükség van, mert a kezdetnél egykor elől jártunk, ma azonban más egyházak előbbre vannak.

3. Hogy olyan időben lehetünk a misszió ügyének harcosai, amikor az Úr nagyon közel van s az ébredés künn és honn egyaránt ragad magával.

Imádkozzunk!

1. Hogy az új évben naponkénti csendes óráinkban soha se feledkezzünk meg külmissziói munkánk teljes kiépítéséért imádkozni.

2. Hogy a jubileumi ünneplés ne a magunk fényében való öntetszelgés, hanem elsősorban döbbenetesen komoly számvetés és többrekötelezés legyen.

3. A vizkereszti missziói ünnepélyekkel kapcsolatban, hogy „ama fényes és hajnali Csillag" (Jelen. 22, 16.) minél jobban nappá lehessen életünk és ébredő gyülekezeteink számára.

A misszióról való megemlékezésre ez évben az egyesület multjával és jubileumával kapcsolatos igéket vesszük sorra. A jan. 9-iki megemlékezés alapigéje Cselek. 16, 8—15. Erről szólt az alakulás alkalmával a fennebb már említett igehirdetés. „Az evangélium és misszió egyetlen eszköze. Semmik a mi adományaink, semmik a mi egyesületeink, semmik a mi ünnepeink, semmi minden törekvésünk és sikerünk, ha hiányzik mindebből az evangéliom."

HIREK.

Olvasóinknak és tagjainknak Istentől gazdagon áldott és az Urért való munkára jól felhasznált boldog újesztendőt kívánunk.

Ihmels Károly a Lipcsei Misszió igazgatója, igen kedvesen fogadta a jubileumra szóló meghívást. Nagy elfoglaltsága miatt azonban, csak febr. 1—4-ig időzhet hazánkban.

A Bethánia nov. 30-i ev. óráján Luther Nagy Kátéjából az Urvacsora volt soron. Az Urvacsora is csak olyan ébredési mozgalmakban nyerheti el a maga megillető helyét, ahol a kegyelemreszorulás állapotából nem visz ki legelőrehaladottabb megszentelődés sem.

25 éves jubileumunkat hozza az új esztendő, még pedig igen gyors tempóval, mindjárt febr. 2-án. Ez alkalomból egyesületünk másfélnapos jubileumi konferenciát, hálaadó istentiszteletet és díszgyűlést tart. A konferenci alapigéje: *Napkelettől fogva, napnyugatig dicsértessék az Úr neve!* 113. zsolt. 3. Sorrend a következő: *Febr. 1.* D. u. fél 5-kor: A Misszió Tanács jub. ülése. 5 kor: A konferencia megnyítása. Áhitat. Scholtz Ödön, az egyesület első, alapító, jelenleg. tb. elnöke. Utána konferenciai előadás: *I. A misszió multjának üzenete.* Dr. Br. Podmaniczky Pál. Este fél 7-kor: *Szeretetvendégség* a Ker. Ifj. Egyesület Horánszky u. 26. II. nagytermében. Megnyitót mond Németh Károly elnök. „*Emlékeim a Misszió egyesület multjából*" címen felszólalnak: Bárdy Ernő, Broschkó G. Adolf, Prőhle Henrik stb. Szólnak még: Ihmels Károly, a Lipcsei Misszió igazgatója és Johnson Gisle norvég lelkész. Bibliamagyarázatot tart D. D. Raffay Sándor

püspök. *Febr. 2*-án d. e. 9 órakor: Konferenciai *áhitat:* Dedinszky Gyula kiskőrösi lelkész. Fél 10-kor II. konf. előadás: *Jelenünk missziói üzenete.* Túróczy Zoltán. 11 órakor: *Hálaadó istentisztelet.* Pröhle Henrik pozsonyi lelkész igehirdetésével. Utána *díszközgyülés.* Megnyitót mond Dr. Molnár Gyula elnök. Az egyesületet üdvözli D. Br. Radvánszky Albert egyet. felügyelő. D. D. Raffay Sándor püspök, Ihmels Károly lipcsei missziói igazgató, valamint a különböző hazai kül- és belmissziói egyesületek. *„A 25 éves mult hálaoltárai"* címmel ünnepi megemlékezést tart Scholtz Ödön tb. elnök. Ünnepi határozatot terjeszt elő Gáncs Aladár. Zárószót mond Németh Károly. — D. u. fél 4-kor imaóra: Gáncs A. Fél 5-kor III. konf. előadás: *Missziói munkánk jelenje és jövője.* Németh Károly. — Este fél 6-kor *missziói estély. „Képek és jelek indiai munkánkból"* — Ihmels Károly. *„A jövő missziójának üzenete"* — Wolf Lajos ceglédi lelkész. Zárszó: Dr. Molnár Gyula. — A konferencia és az ünnepélyek színhelye az egyetemes egyház imaterme: Üllői-ut 24. — A konferenciára és ünneplésekre egyesületünk minden tagját, lapunk minden olvasóját s a misszió ügyének barátait szeretettel meghívjuk már e helyen is. Különösen kívánatos lenne, hogy a pestiek közül egy se hiányozzék. Kedvezményes vasuti jegyeket és olcsó ellátást biztosítunk. Jelentkezési határidő: jan. 15. Gáncs Aladár titkár Bpest, VI., Hermina út 35/d. — Imádkozzunk a jubileumi konferencia ébresztő és szerző erejéért!

A budapesti tagok dec. 12-iki összejövetelén Hsi kinai bennszülött lelkészről hallottunk. Az ópium szívás súlyos bilincsei alól hívta el az Úr. A bilincsek csak úgy törtek össze, hogy előbb neki kellett összetörnie a Megfeszített lábainál. Azután egész élete önemésztő szolgálat volt, elsősorban az ópium szívók megmentésére. Menedékházában 600 beteg fordult meg. Közülök 200 találta meg Jézusban élete szabadítóját. Egyszer azt kérdezték: „Soha sem fáradsz bele e munkába? — De igen, némelykor. Ilyenkor kérem az Urat, hogy bocsássa meg nekem e bűnt s élessze újra a szívemet!" — Biblia-magyarázatot Danhauser László, jegyző, tartott Lukács 17, 20–25-ről. Isten országa még mindig várakozásaink tárgya, de jaj, ha vele kapcsolatban meghalt reményeink bénító erővel hatnak reánk. Inkább legyen a lángunk kicsi: a szalmaláng öleseket lobban, de nagy felületen tudja megtámadni a lángot eloltogató szél. — A női csoport óráján Mokry Eszter ismertette egy egyszerű német nő életét, aki szegénysége és iszákos férjétől való sok szenvedése mellett is folyton talált módot, hogy mikép segíthetne másokon. Munkája nyomán létesült egy olyan munkástelep, amelynek híre messze terjedt s amelyet a legnevesebb lelkészek is örömmel kerestek fel, hogy ott az Isten Igéjével szolgálhassanak. — A záróimában meleg szívvel adtunk hálát azért, hogy a havi összejöveteleket az egész éven át megtarthattuk. Isten kegyelméből már a második év volt ez. — Az új évben jan. 9 én lesz első összejövetelünk. Ez évben jubileumi előadássorozatot tartunk. Az első alkalommal Szabó József győri lelkész ad elő: „Mi teheti jelentőségteljessé az új évet a misszió számára?" — A nők összejövetele d. u. 4-kor kezdődik. Mindenkit szeretettel látunk.

Az alliansz-imahét 1934-ben január 7—14-ig terjedő időben tartatik meg. A világbizottság által szerkesztett megragadó erejű felhívást és a heti programmot az összes protestáns egyházak és egyesületek megkapták. Adja Isten, hogy az imahét megtartását Magyarországon is minél több áldás kisérje

A keletafrikai missziói egyház második közgyűlése A madsamei nagy kőtemplomban október 5—7. tartotta keletafrikai missziói egyházunk második közgyűlését. Valamennyi missziónáriusunk s a bennszülött gyülekezeteknek körülbelül 80 képviselője vett részt. Urvacsora után, amely feketéket és fehéreket egyesített az Úr asztalánál, még együtt maradtak egy ünnepélyes órára. Fuchs missziói esperes megemlékezett annak az október 5-ikének *negyvenedik* fordulójáról, amikor a négy első afrikai misszionárius, *Althaus, Fassmann, Müller és Böhme* Madsame megyében Nkarungoban *Pásler* indiai misszionárius vezetése alatt felütötték sátorukat és megkezdték a missziói munkát a Kilimandsaro hegységben. Abból az egészen szerény kezdetből Isten csodálatos jósága által 25.000 lélekből álló népegyház támadt. A madsamei anyagyülekezet már 4908, két testvérgyülekezete Mosi és Mamba 3826 és 3736 lelket számlál. És ez a gazdag aratás aránylag ilyen rövid idő után! Az emlékbeszéd után az esperes felolvasta a lipcsei misszió-vezetőség ünnepi üdvözletét s azonkívül Müller lelkész levelét, aki pár héttel előbb

vett végleges bucsut madsamei gyülekezetétől. A gyülekezet áhítattal hallgatta meg a szives köszöntéseket. A válasziratot mind a 80 fekete keresztyén vezető látható örömmel irta alá. Valamennyien tudnak irni, „ujjlenyomatra nem volt szükség". A közgyűlési tárgyalások megint bizonyságot tettek arról a szent komolyságról, amellyel a bennszülött munkatársak felelőseknek tudják magukat gyülekezeteikért és érett itélőképességükről a gyülekezetnevelés nehéz kérdései terén. Ők maguk is nagy áldozatok árán hivek maradnak a missziói munkához. Missziói buzgalmuk nem ismer fáradtságot. Isten áldja meg továbbra is munkájukat és gazdagítsa fiatal missziói egyházunkat.

Kis Harangszó címmel új gyermeklapunk jelent meg a Harangszó kiadásában. A Hszó olvasói díjtöbblet nélkül mellékletképen kapják. A két hetenként megjelenő lap ára külön címszalaggal csoportos küldés esetén 60 fillér. Terjesszük mindenfelé azért is, mert állandó külmissziói rovata lesz és segit a missziói gyermekszövetségek kiépiteséhez. Legyen áldás a Kis Harangszó minden kondulásán. I. Thess. 5, 24.

Iratterjesztésünk új kiadványaira — Boldog lemondás, — A misszió utja c. darkbokra újból felhívjuk a figyelmet. Az előbbi leány-szereplőkkel, az utóbbi túlnyomólag fiú szereplőkkel könnyen előadható. Ár egyenkint 10 fill. Alkalmas jan. 6.-ra.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1933. évi november hó 20-tól december hó 20-ig befolyt összegekről:

Tagdíjak: Hansmann Károly lelkész Sopron 1932-33-34. évre 11.— P, Koritsánszky Ottó Budapest 4.— P, Dr. Pröhle Károly Sopron 4.— P, Dr. Payr Sándor Sopron 4.— P, Papp Ferenc lelkész Rákossztmihály 4.— P, Túróczy Zoltán lelkész Győr 5.— P, Mesterházy Sándor Nemespátró 4.— P, Dr. vitéz Pétery Aladár Bpest 4.— P, Bakay Péter főesperes Apostag 4.— P, Evang. egyházközség Ágfalva 3.— P, Vásárhelyi Dezsőné Bpest 4.— P, Szma János Sámsonháza 1932-33. évre 2.— P, Johnson Gisle lelkész Bpest 5.— P, Fuchs János lelkész Ráckozár 4.— P, Sikter András lelkész Soltvadkert 5.— P, Németh Sándor lelkész Kötcse 4.— P, Mohr Henrik lelkész Bpest 4.— P, Zulauf Henrik lelkész Bpest 4.— P, Gerencsér Zsigmond lelkész Mórichida 4.— P, Broschkó G. A. lelkész Bpest 4.— P, Wenk Károly esperes Hegyeshalom 4.— P, Dr. Tirtsch Gergely lelkész Kőszeg 1930-31-32. évre 9.— P, Kelló Gusztáv lelkész Szarvas 3.— P, Horváth Sándor lelkész Csabdi 4.— P, Pálmai Lajos nyug. lelkész Börcs 4.— P, Szabó József lelkész Győr 4.— P, Scholtz Ödön esperes Ágfalva 3.— P, Hackstock Károly Sopron 1932. évi tagdija 3.— P, Takács Elek esperes Homokbödöge 4.— P, Jeszenszky Gyula Kistarcsa 4.— P, Bárdy Ernő esperes Mezőberény 5.— P, Evang. egyház Ráckozár 4.— P.

Offertóriumok: Győri egyházmegyéből: Bezi 2.74 P, Bönyrétalap 3.20 P, Csikvánd 2.30 P, Felpéc 2.42 P, Győr 33.15 P, Győrszemere 2.20 P, Kisbabot 2.— P, Kispéc-Kajár 4.— P, Lébény 6.42 P, Lovászpatona 3.40 P, Mérges 1.50 P, Nagybarátfalu 3.89 P, Nagymórichida 3.— F, Rábcakapi 2.14 P, Tárnokréti 12.93 P, Tét 9.— P, Ujmalomsok 3.82 P, Börcs 2.70 P, Soltvadkert 10.— P.

Adományok: Farkas Zoltán lelkész Kölesd a keresztelési és esketési stóla felajánlása 3.— P, „Atom" 3.— P, Fuchs János lelkész Ráckozár 1.— P. Major Józsefné Bpest Kunst Irén misszionáriusnő részére 5.— P, Kassai evang. leánykör 13.— P.

Perselygyűjtések: Schmikli Gizella Győr 7.75 P, Horváth Zsuzsanna Győr 4.12 P, Lelkészi Hivatal Győr 2.— P, Scholtz Ödön esperes Ágfalva 4.10 P, Drenyovszky János Kispest 6.— P, Budapesti-Üllői uti imaházban dec. 12-én tartott külmissziói bibliaórán 2.22 P, Taschner Ilonka Bpest 4.35 P.

Felkérem azokat a tagokat, akik tagdíjaikkal a folyó évre vagy több évre hátralékban vannak, kötelességeiket mielőbb teljesiteni szíveskedjenek. Azokat az egyháztagokat, akiknél kis gyűjtőperselyek vannak, felkérem, hogy azokat felbontani és tartalmukat mielőbb hozzám beküldeni méltóztassanak.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1933. dec. 20 án.

Broschkó G. Adolf pénztáros
IV., Deák tér 4. I. 1. sz.

Csekkszámla száma 16.188.

Németh Vilmos könyvnyomdája Szentgotthárdon.